

Войнишката душа чувствуваше по своему, просто, довѣрчиво, откровено, безъ да съзнава колко голѣма осторожность е необходима въ такива случаи. Нашиятъ добѣръ и храбѣръ войникъ познаваше и презираше смъртта, но не познаваше изненадитѣ и хитроститѣ въ войната, подлостта на които е винаги сждбоносна.

Съ вързани очи пратеникътъ бѣ отведенъ назадъ къмъ командира на полка, на когото събщи, че въ Солунъ е подписанъ предварителенъ миръ и че тѣхниятъ полкъ още тази нощъ щѣлъ да пжтува за Куманово — да не би да стреляме. Съ свойственото си войнишко достоинство нашиятъ командиръ предаде на пратеника, че още нѣмаме известие за примирието, а и да получимъ съобщението за мира, той не ще позволи да мине другъ, преди полка ни да се изтегли къмъ границитѣ на България.

Пратеникътъ си замина недоволенъ. Радостта, която бѣше бликнала въ очитѣ на всички ни, че войната се е свършила вече, се помрачи отъ нерадостни предчувствия. Настанаха тягостни минути отъ очевидността на събития, които предстоеше скоро да се развиятъ. А времето напредваше, и сѣнкитѣ почнаха да се удѣлжаватъ. Войниците стиснаха отново пушкитѣ си и съ напрежение, по-голѣмо отъ всѣки другъ пжтъ, впериха погледъ напредъ